

Zgodnie z art. 6 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej wyróżnia się dwa odrębne stany faktyczne pozwalające na uznanie osoby za bezdomną. Pierwszy odnosi się do osoby, która nie mieszka w lokalu mieszkalnym i jednocześnie nie posiada stałego zameldowania, drugi dotyczy osoby niezamieszkującej w lokalu mieszkalnym, posiadającej stałe zameldowanie w lokalu, w którym nie ma możliwości zamieszkania. W przypadku każdej z tych sytuacji przewidziane w ustawie przesłanki muszą występować łącznie. Postanowienie NSA z 20 grudnia 2016 r. sygn. OW 194/16.

Jednocześnie lokalem mieszkalnym jest zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie praw lokatorów lokal służący do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, a także lokal będący pracownią służącą twórcy do prowadzenia działalności w dziedzinie kultury i sztuki. Nie jest w rozumieniu ustawy lokalem pomieszczenie przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, w szczególności znajdujące się w budynkach internatów, burs, pensjonatów, hoteli, domów wypoczynkowych lub innych budynkach służących do celów turystycznych lub wypoczynkowych. Wszystkie pomieszczenia przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, nawet te, które w ustawie nie zostały wprost wymienione, nie stanowią lokali mieszkalnych w rozumieniu powołanej ustawy.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie sądów administracyjnych poglądem, bez znaczenia w przypadku ustalenia, iż wnioskodawca jest osobą bezdomną, pozostaje dla sprawy kwestia jego miejsca zamieszkania. Bowiem okoliczności związane z zamiarem stałego pobytu w konkretnej miejscowości nie należą do przesłanek podlegających w takiej sytuacji badaniu (por. post. NSA z 6 marca 2014r. I OW 184/13 oraz post. NSA z 24 września 2014 r., I OW 112/14). Wystarczającym bowiem dla określenia właściwości gminy jest ustalenie gminy ostatniego miejsca zameldowania na pobyt stały wnioskodawcy lub też gminy jego aktualnego miejsca zameldowania.

Źródło: [CBOSA](#)